

d o v y a otázku její závadnosti pro veřejnou bezpečnost, naproti čemuž posudek st-lkou k odvolání předložený a od soukromého znalce pocházející zabýval se otázkou jinou, týká se toliko stavu jejího b y t u, kdežto o stavu budovy se vůbec nezmiňuje.

Neshledal-li tedy žal. úřad za tohoto stavu spisů odporu mezi oběma posudky a nevzešly-li v něm pochybnosti o správnosti posudku znaleckého I. instancí opatřeného, jež by mu ovšem mohly býti důvodně pohnutkou k doplnění nebo opakování znaleckého důkazu, nelze ani v tomto bodu spatřovati vytýkanou vadnost a bylo zamítnouti stížnost jiných stížných bodů neobsahující jako bezdůvodnou.

Č. 4224.

Vojenské věci: Nárok vdovy po vojenském gážistovi, která se opět provdá, na odbytné zanikne, není-li uplatněn do tří roků ode dne opětného provdání.

(Nález ze dne 12. prosince 1924 č. 22.096).

V ě c: Otilie F. v T. proti ministerstvu Národní obrany stran odbytného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním ze 14. února 1920 oznámila st-lka vojenské pensijní likvidatuře, že jest od 1. února 1920 provdána za vrchního oficiála Josefa F. a navrhla, aby zaopatřovací požitky, které jí příslušely jako vdově po domobraneckém inženýru Josefu T. byly tímto dnem zastaveny a poukázán toliko vychovávací příspěvek na syna W., pozůstalého z jejího prvního manželství.

Byl jí proto dosavadní vdovský důchod koncem ledna 1920 zastaven.

Podáním z 18 srpna 1923 oznámila st-lka žal. úřadu tento stav a žádala s poukazem na to, že jí dosud nebylo přikázáno patřičné odbytné, o urychlené vyřízení této záležitosti. Nař. rozhodnutím byla tato žádost zamítnuta z důvodu, že tříletá lhůta stanovená 4. odst. § 48 zák. č. 76 z r. 1922 byla promeškána.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss: — — —

§ 47 cit. zák. stanoví pod lit. b), že vdova pozbývá nároku na důchod vdovský, provdá-li se, a § 48 v souvislosti s tím praví, že vdova, již byla výplata důchodu zastavena, protože se znovu provdala, může si vyhraditi právo na dosavadní důchod vdovský pro ten případ, že by znovu ovdověla nebo, že může, zřikajíc se této výhody, přijmouti odbytné. Toto odbytné může býti dle posl. odst. cit. § 48 vyžádáno do 3 let, počínajíc dnem opětného provdání. Dává tedy zákon osobám, požívajícím vdovského důvodu, v případě opětného provdání na vůli, aby si buď vyhradily pro případ opětného ovdovění zaopatřovací požitky, jež do svého nového provdání pobíraly, nebo zřeknuvše se jich, požádaly za odbytné. Kdežto však vznesení nároku prv zmíněného není časově omezeno, jest možnost účinného uplatňování nároku na přiznání odbytného vázáno 3letou lhůtou počínající dnem opětného provdání. Po bezvýsledném uplynutí této lhůty nemůže se tedy vdova opětně provdaná více

s úspěchem domáhati odbytného, nýbrž zbývá jí toliko nárok na vyhradu původního důchodu vdovského pro případ opětného ovdovění. Nelze proto právnímu stanovisku žal. úřadu činiti důvodných výtek.

Po skutkové stránce plyne ze spisů a st-lkou není také bráno v odpor, že se opětně provdala dne 1. února 1920, že o tom dne 14. února téhož roku zpravidla pensijní likvidaturu, aniž výslovně vznesla nárok na odbytné tak, jak toho zákon žádá, a že tak neučinila ani po dobu 3 let po té t. j. do dne 1. února 1923. Ovšem má stížnost za to, že uplatňování sporného nároku nutno již spatřovati v oznámení o znovuprovádání ze 14. února 1920 a že podání z 18. srpna 1923 jest pojímati toliko jako urgenci této žádosti.

Tento názor jest však mylný. Jak již úvodem zmíněno, přiznává zákon opětně se provdávší vdově alternativně nárok buď na zachování dosavadního zaopatření pro případ opětného ovdovění neb za odbytné. Zda a kdy má nastati ta neb ona alternativa, závisí jedině na projevu vůle dotčené vdovy (arg. slova »může si vyhraditi« a »může býti vyžádáno«). Dokud projevu takového neučiní, nenáleží úřadu, aby se staral o další její zaopatření.

V důsledku této úvahy nutno se zřetelem k shora zmíněnému nespornému stavu věci uznati i skutkové zjištění žal. úřadu, že st-lka ve lhůta stanovené §em 48 zák. č. 76 z r. 1922 sporný nárok nevznesla, za správné. —

Č. 4225.

Státní zaměstnanci: K výkladu čl. III. § 8 zák. č. 230/1920.

(Nález ze dne 12. prosince 1924 č. 22.152).

V ě c: Antonín S. v O. proti ministerstvu financí o výhodu z důvodu válečné služby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žádostí ze 16. července 1920 domáhal se Antonín St. výhod zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. z důvodu, že ze služby vojenské přestoupil bezprostředně do civilní státní služby a službu vojenskou konal od 20. září 1914 do 28. října 1918 a od 28. října 1918 dále v čl. vojsku až do 31. prosince 1919, kdy přešel do civilní služby státní. Žádost tuto zř v Brně rozhodnutím ze 14. května 1923 na základě výn. mín. fin. ze 16. dubna 1923, zamítlo.

Na st-lův rozklad proti tomuto rozhodnutí pohlížel žal. úřad jako na novou žádost za přiznání výhod zák. č. 230/1920 a rozhodnutím nař. ji zamítl, a to proto, že st-l neměl vůbec za vojenské válečné služby úmyslu vstoupiti do civilní státní služby, ježto — jak sám udává — chtěl se původně věnovati stavu učitelskému a za účelem podrobení se zkoušce dospělosti na učitelském ústavě že si vyžádal studijní dovolenou; o službu státní se pak ucházel teprve, když při zmíněné zkoušce dospělosti neobstál.

Vycházel tudíž žal. úřad dle tohoto odůvodnění nař. rozhodnutí z právního náhledu, že předpokladem pro přiznání výhody z důvodu výkonu válečné služby podle předpisu čl. III § 8 zák. č. 230 je též, aby